

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ Θ'. ΩΡΑΣ

Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελίς 140).

ΨΑΛΜΟΣ ΠΓ'. (83).

Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε τῶν Δυνάμεων, ἐπιποθεῖ καὶ ἐκλείπει ἡ ψυχὴ μου εἰς τὰς ἀυλὰς τοῦ Κυρίου.

Ἡ καρδιά μου καὶ ἡ σὰρξ μου ἠγαλλιάσαντο ἐπὶ Θεὸν ζῶντα· καὶ γὰρ στρουθίον εὗρεν ἑαυτῶ οἰκίαν καὶ τρυγῶν νοσσιὰν ἑαυτῇ, οὗ θήσει τὰ νοσσία ἑαυτῆς.

Τὰ θυσιαστήριά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων ὁ Βασιλεύς μου καὶ ὁ Θεός μου .

Μακάριοι οἱ κατοικοῦντες ἐν τῷ οἴκῳ σου εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων αἰνέσουσί σε.

Μακάριος ἀνὴρ ᾧ ἐστὶν ἡ ἀντίληψις αὐτοῦ παρὰ σοῦ· Ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ διέθετο, ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ κλαυθμῶνος εἰς τὸν τόπον ὃν ἔθετο·

Καὶ γὰρ εὐλογίας δώσει ὁ νομοθετῶν· πορεύσονται ἐκ δυνάμεως εἰς δύναμιν ὀφθήσεται ὁ Θεὸς τῶν Θεῶν ἐν Σιών.

Κύριε ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου ἐνώτισαι ὁ Θεὸς Ἰακώβ.

Ὑπερασπιστὰ ἡμῶν ἴδε ὁ Θεὸς καὶ ἐπίβλεψον ἐπὶ τὸ πρόσωπον τοῦ χριστοῦ σου.

ΩΡΑ ENATH

Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελίς 140).

ΨΑΛΜΟΣ. ΠΓ'. (83).

Πόσο ἀγαπητὰ εἶναι τὰ σκηνώματά σου (ὁ ναός σου), Κύριε τῶν Δυνάμεων! Ποθεῖ πολὺ καὶ σβήνει ἡ ψυχὴ μου, γιὰ νὰ βρεθεῖ στίς ἀυλές τοῦ Κυρίου.

Ἡ καρδιά μου καὶ τὸ σῶμα μου σκιρτοῦν ἀπὸ τὸν πόθο γιὰ τὸ ζωντανό Θεό. Καὶ αὐτὰ τὰ σπουργίτια βρῆκαν κατοικία γιὰ τὸν ἑαυτό τους στό ναό, καὶ τὸ τρυγόνι φωλιά γιὰ τὸν ἑαυτό του, ὅπου θὰ βάλει τὰ μικρά του·

Κι ἐγὼ ποθῶ, Κύριε τῶν Δυνάμεων, τὰ θυσιαστήριά σου (τό ναό σου), Βασιλιά μου καὶ Θεέ μου.

Εἶναι μακάριοι (τρισευτυχισμένοι) αὐτοὶ πού κατοικοῦν στίς ἀυλές τοῦ ναοῦ σου, διότι θὰ σέ ὑμνολογοῦν αἰώνια (οἱ ἴδιοι καὶ οἱ ἀπόγονοί τους).

Εἶναι μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴ βοήθειά σου, ὁ ὁποῖος ἀποφάσισε μέ τὴν καρδιά του, νὰ ἀνεβεῖ στὴν Ἱερουσαλήμ, θὰ περάσει ἀπὸ τὴν κοιλάδα τοῦ «κλαυθμῶνος» (τοῦ θρήνου), γιὰ νὰ φθάσει στὸν τόπο πού ἔβαλε στό νοῦ του.

Καὶ ἐκεῖ θὰ δώσει εὐλογίες ὁ Θεός πού νομοθέτησε (καθιέρωσε τοὺς ἱερούς τόπους καὶ τίς ἐορτές). Θὰ προχωροῦν πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ μέ ἀνανεωμένες δυνάμεις, καὶ ἐκεῖ θὰ ἐμφανισθεῖ σ' αὐτούς ὁ Θεὸς τῶν θεῶν.

Κύριε Θεέ τῶν Δυνάμεων, εἰσάκουσε τὴν προσευχή μου, δέξου τὴν στὰ αὐτιά σου, Θεέ τοῦ Ἰακώβ.

Ἐσύ πού εἶσαι ὑπερασπιστὴς μας, Θεέ μου, δές καὶ ρίξε βλέμμα συμπαθείας πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ βασιλιᾶ μας πού εἶναι χρισμένος ἀπὸ σένα.

Ὅτι κρείσσων ἡμέρα μία ἐν ταῖς αὐλαῖς σου ὑπὲρ χιλιάδας.

Ἐξελεξάμην παραρριπτεῖσθαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ μᾶλλον ἢ οἰκεῖν ἐν σκηνώμασιν ἀμαρτωλῶν.

Ὅτι ἔλεον καὶ ἀλήθειαν ἀγαπᾷ Κύριος ὁ Θεός, χάριν καὶ δόξαν δώσει· Κύριος οὐ στερήσει τὰ ἀγαθὰ τοῖς πορευομένοις ἐν ἀκακίᾳ.

Κύριε ὁ Θεός τῶν δυνάμεων, μακάριος ἄνθρωπος ὁ ἐλπίζων ἐπὶ σέ.

ΨΑΛΜΟΣ ΠΔ'. (84).

Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου ἀπέστρεψας τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰακώβ.

Ἀφῆκας τὰς ἀνομίας τῷ λαῷ σου ἐκάλυψας πάσας τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν.

Κατέπαυσας πᾶσαν τὴν ὀργὴν σου, ἀπέστρεψας ἀπὸ ὀργῆς θυμοῦ σου.

Ἐπίστρεψον ἡμᾶς ὁ Θεός τῶν σωτηρίων ἡμῶν καὶ ἀπόστρεψον τὸν θυμόν σου ἀφ' ἡμῶν.

Μὴ εἰς τὸν αἰῶνα ὀργισθῆς ἡμῖν; ἢ διατενεῖς τὴν ὀργὴν σου ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν;

Ὁ Θεός σὺν ἐπιστρέψας ζωώσεις ἡμᾶς καὶ ὁ λαός σου ὑφρανθήσεται ἐπὶ σοὶ.

Δεῖξον ἡμῖν Κύριε τὸ ἔλεός σου καὶ τὸ σωτήριόν σου δόξης ἡμῖν.

Ἀκούσομαι τί λαλήσει ἐν ἐμοὶ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι λαλήσει εἰρήνην ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ

Διότι εἶναι καλλίτερη μιά ἡμέρα στὶς αὐλές σου ἀπὸ χιλιάδες ἡμέρες μακριὰ σου.

Προτιμῶ περισσότερο, νὰ εἶμαι παραπεταμένος στὶς αὐλές τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ μου, παρά νὰ κατοικῶ σέ μέγαρον ἀμαρτωλῶν.

Διότι ὁ Κύριος ὁ Θεός ἀγαπᾷ τὸ ἔλεος καὶ τὴν ἀλήθεια, θὰ δώσει στοὺς προσκυνητές του χάρη καὶ δόξα· Ὁ Κύριος, δέν θὰ στερήσει τὰ ἀγαθὰ ἀπὸ αὐτοὺς πού πορεύονται μέ ἀγαθότητα.

Κύριε Θεέ τῶν Δυνάμεων, εἶναι μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού στηρίζει τὴν ἐλπίδα του σ' ἐσένα.

ΨΑΛΜΟΣ ΠΔ'. (84).

Ἐδειξες τὴν εὐαρέσκεια (τὴν ἀγάπη) σου, Κύριε, στή γῆ τῆς ἐπαγγελίας, διότι ἐπανεφέρεις σ' αὐτὴν τοὺς αἰχμαλώτους ἀπογόνους τοῦ Ἰακώβ.

Συγχώρησες τίς ἀνομίες τοῦ λαοῦ σου, σκέπασες ὅλες τίς ἀμαρτίες του.

Ἐπαυσες ὅλη τὴν ὀργή σου, παραμέρισες τὴν ὀργή τοῦ θυμοῦ σου.

Κάνε νὰ ἐπιστρέψουμε ὅλοι, Θεέ Σωτήρα μας, καὶ παραμέρισε τὸ θυμό σου ἀπὸ μᾶς.

Μήπως θὰ εἶσαι ὀργισμένος ἐναντίον μας αἰώνια; ἢ θὰ παρατείνεις τὴν ὀργή σου ἀπὸ γενιά σέ γενιά;

Θεέ μου, ἐσύ θὰ γυρίσεις καὶ θὰ μᾶς δώσεις ζωή, καὶ ὁ λαός σου θὰ χαρεῖ ἀπὸ σένα.

Δεῖξε σ' ἐμᾶς, Κύριε, τὸ ἔλεός σου, καὶ δός μας τὴ σωτηρία σου.

Θὰ ἀκούσω προσεκτικά, τί θὰ πεῖ σ' ἐμένα ὁ Κύριος ὁ Θεός, διότι θὰ μιλήσει εἰρηνικά στὸν λαό του, καὶ στοὺς

τοὺς ὀσίους αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοὺς ἐπιστρέφοντας καρδίαν ἐπ' αὐτόν.

Πλήν ἐγγὺς τῶν φοβουμένων αὐτόν τὸ σωτήριον αὐτοῦ τοῦ κατασκηνῶσαι δόξαν ἐν τῇ γῆ ἡμῶν.

Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν, δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη κατεφίλησαν.

Ἀλήθεια ἐκ τῆς γῆς ἀνέτειλεν καὶ δικαιοσύνη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψε.

Καὶ γὰρ ὁ Κύριος δώσει χρηστότητα καὶ ἡ γῆ ἡμῶν δώσει τὸν καρπὸν αὐτῆς.

Δικαιοσύνη ἐνώπιον αὐτοῦ προπορεύεται καὶ θήσει εἰς ὁδὸν τὰ διαβήματα αὐτοῦ.

ΨΑΛΜΟΣ ΠΕ'. (85).

Κλῖνον Κύριε τὸ οὖς σου καὶ ἐπάκουσόν μου, ὅτι πτωχὸς καὶ πένης εἰμι ἐγώ.

Φύλαξον τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ὀσιός εἰμι, σῶσον τὸν δούλόν σου ὁ Θεός μου, τὸν ἐλπίζοντα ἐπὶ σέ.

Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι πρὸς σέ κεκράξομαι, ὅλην τὴν ἡμέραν, εὐφρανὸν τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου, ὅτι πρὸς σέ Κύριε ἤρα τὴν ψυχὴν μου.

Ὅτι σὺ Κύριε χρηστὸς καὶ ἐπιεικὴς καὶ πολυέλεος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις σε.

Ἐνώτισαι Κύριε τὴν προσευχὴν μου καὶ πρόσσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου.

Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου ἐκέκραξα πρὸς σέ, ὅτι εἰσήκουσάς μου.

ἀφοσιωμένους σ' αὐτόν, καὶ σ' αὐτούς πού ἐπιστρέφουν μέ τὴν καρδιά τους πρὸς αὐτόν.

Βέβαια ἡ σωτηρία του εἶναι κοντά σ' αὐτούς πού τὸν εὐλαβούνται, ὥστε νά ἐγκατασταθεῖ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ στή γῆ μας.

Τό ἔλεος καὶ ἡ ἀξιοπιστία τοῦ Θεοῦ στίς ὑποσχέσεις του συναντήθηκαν, ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ εἰρήνη, φιλήθηκαν μεταξύ τους.

Ἡ ἀλήθεια ἀνέτειλε ἀπό τή γῆ, καὶ ἡ δικαιοσύνη (ἡ ἀρετή) ἔσκυψε ἀπό τόν οὐρανό στή γῆ.

Διότι ὁ Κύριος θά δείξει τὴν ἀγαθότητά του, καὶ ἡ γῆ θά ἀποδώσει τοὺς καρπούς της.

Μπροστά του θά προπορεύεται ἡ δικαιοσύνη (ἡ ἀρετή), καὶ θά κάνει τὰ βήματά του παράδειγμα συμπεριφορᾶς γιὰ ὅλους μας.

ΨΑΛΜΟΣ ΠΕ'. (85).

Στρέψε, Κύριε, τὸ αὐτί σου καὶ ἐπάκουσέ με, διότι ἐγώ εἶμαι φτωχὸς καὶ ἄθλιος κοινωνικά.

Προφύλαξε τὴν ψυχὴ μου, γιατί ἐγώ εἶμαι ἀφοσιωμένος σ' ἐσένα· σῶσε, Θεέ μου, τὸ δούλο σου πού ἐλπίζει σ' ἐσένα.

Ἐλέησέ με, Κύριε, γιατί σ' ἐσένα κράζω ὅλη τὴν ἡμέρα. Γέμισε μέ χαρὰ τὴν ψυχὴ τοῦ δούλου σου, γιατί σ' ἐσένα ὕψωσα τὴν ψυχὴ μου.

Γιατί ἐσύ, Κύριε, εἶσαι ἀγαθὸς καὶ ἐπιεικὴς καὶ πολυέλεος, σέ ὅλους πού σέ ἐπικαλοῦνται.

Δέξου στ' αὐτιά σου, Κύριε, τὴν προσευχὴ μου, καὶ δῶσε προσοχὴ στή φωνὴ τῆς παρακλήσεώς μου.

Κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς θλίψεώς μου ἔκραξα σ' ἐσένα, διότι (καὶ ἄλλοτε) μέ ἄκουσες.

Οὐκ ἔστιν ὁμοίός σοι ἐν θεοῖς, Κύριε, καὶ οὐκ ἔστιν κατὰ τὰ ἔργα σου.

Πάντα τὰ ἔθνη ὅσα ἐποίησας ἤξουσιν καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου, Κύριε καὶ δοξάσουσιν τὸ ὄνομά σου.

Ὅτι μέγας εἶ σὺ καὶ ποιῶν θαυμάσια σὺ εἶ Θεὸς μόνος .

Ὁδήγησόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ σου καὶ πορεύσομαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εὐφρανθήτω ἡ καρδιά μου τοῦ φοβεῖσθαι τὸ ὄνομά σου.

Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν ὅλῃ καρδιά μου καὶ δοξάσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα.

Ὅτι τὸ ἔλεός σου μέγα ἐπ' ἐμέ καὶ ἐρρῶσω τὴν ψυχὴν μου ἐξ ἄδου κατωτάτου.

Ὁ Θεός, παράνομοι ἐπανάστησαν ἐπ' ἐμέ καὶ συναγωγή κραταιῶν ἐζήτησαν τὴν ψυχὴν μου καὶ οὐ προέθεντό σε ἐνώπιον αὐτῶν.

Καὶ σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ ἀληθινός.

Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ καὶ ἐλέησόν με, δὸς τὸ κράτος σου τῷ παιδί σου καὶ σῶσον τὸν υἱὸν τῆς παιδίσκης σου.

Ποίησον μέτ' ἐμοῦ σημεῖον εἰς ἀγαθὸν καὶ ἰδέτωσαν οἱ μισοῦντές με καὶ αἰσχυνθήτωσαν, ὅτι σὺ Κύριε ἐβοήθησάς μοι καὶ παρεκάλεσάς με. (Δίς).

Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ...

Δέν ὑπάρχει, Κύριε, ὁμοίος μ' ἐσένα μεταξύ τῶν νομιζομένων θεῶν, καὶ δέν ὑπάρχουν ἄλλα ἔργα ὅπως τὰ δικά σου.

Ὅλα τὰ ἔθνη, ὅσα ἔκανες, θά ἔλθουν καὶ θά προσκυνήσουν μπροστά σου, Κύριε, καὶ θά δοξάσουν τὸ ὄνομά σου.

Διότι ἐσύ εἶσαι μέγας καὶ πραγματοποιεῖς θαυμάσια (ἔργα), ἐσύ εἶσαι Θεός μόνος.

Ὁδήγησέ με, Κύριε στό δρόμο (τοῦ θελήματός) σου, καὶ θά πορεύομαι σύμφωνα μέ τὴν ἀλήθειά σου· Θά εὐφρανθεῖ ἡ καρδιά μου, καθὼς θά σέβεται τὸ ὄνομά σου.

Θά σέ ὑμνῶ, Κύριε, μέ ὅλη τὴν καρδιά μου, καὶ θά δοξάζω τὸ ὄνομά σου αἰῶνια.

Διότι τὸ ἔλεός σου εἶναι μεγάλο ἐπάνω μου, καὶ γλύτωσες τὴν ψυχὴ μου ἀπὸ τὰ κατὰβαθα τοῦ ἄδου.

Θεέ μου, παράνομοι (ἄνθρωποι) ἐξεγέρθηκαν ἐναντίον μου, καὶ συμμορία ἰσχυρῶν (ἀνθρώπων) ἀπαίτησαν τὴν ψυχὴ μου (ζήτησαν νά ἀφαιρέσουν τὴ ζωὴ μου), καὶ δέν σέ ἔλαβαν καθόλου ὑπόψη τους.

Ἀλλά ἐσύ, Κύριε καὶ Θεέ μου, εἶσαι σπλαχνικός καὶ ἐλεήμων, μεγαλόψυχος καὶ πολυέλεος καὶ ἀληθινός (ἀξιόπιστος).

Κοίταξέ με μέ ἀγάπη καὶ ἐλέησέ με· Δῶσε τὴ δύναμή σου σ' ἐμένα τὸ δούλο σου, καὶ σῶσε τὸ γιό τῆς δούλης σου.

Κάνε σ' ἐμένα θαῦμα γιὰ τὸ καλό μου, γιὰ νά τό δοῦν αὐτοὶ πού μέ μισοῦν καὶ νά ντροπιασθοῦν· Διότι Ἐσύ, Κύριε, μ' ἐβοήθησες καὶ μέ παρηγόρησες.

Δόξα Πατρὶ... Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ...

<p>Αλληλούια (γ'). Δόξα σοι ό Θεός.) Κύριε, έλέησον (γ'). Δόξα Πατρί...</p> <p>Ό έν τῇ ενάτῃ ώρα δι' ήμᾶς, σαρκί τοῦ θανάτου γευσάμενος, νέκρωσον τῆς σαρκός ήμῶν τό φρόνημα, Χριστέ ό Θεός καί σῶσον ήμᾶς.</p> <p>Στιχ: Έγγισάτω ή δέησίς μου ένώπιόν σου, Κύριε, κατὰ τό λόγιόν σου συνέτισόν με.</p> <p>Στιχ: Εισέλθοι τό άξιώμά μου ένώπιόν σου, Κύριε, κατὰ τό λόγιόν σου ρύσαι με.</p> <p>Και νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Ό δι' ήμᾶς γεννηθεῖς έκ Παρθένου καί σταύρωσιν ύπομείνας Αγαθέ, ό θανάτῳ τόν θάνατον σκυλεύσας, καί έγερσιν δείξας ως Θεός, μή παρίδης οὐς έπλασας τῇ χειρὶ σου· δείξον τήν φιλανθρωπίαν σου έλεημον, δέξαι τήν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσιν ύπερ ήμῶν, καί σῶσον, Σωτήρ ήμῶν, λαόν άπεγνωσμένον.</p> <p>Μή δῆ παραδῶης ήμᾶς εις τέλος, διὰ τό όνομά σου τό Άγιον, καί μή διασκεδάσης τήν διαθήκην σου, καί μή άποστήσης τό έλεός σου άφ' ήμῶν, διὰ Αβραάμ τόν ήγαπημένον ύπό σοῦ, καί διὰ Ισαάκ τόν δούλόν σου καί Ισραήλ τόν Άγιόν σου.</p> <p>Τρισάγιο. (Σελίς 15-16). Τροπάρια. Βλέπων ό ληστής τόν άρχηγόν τῆς ζωῆς επί σταυροῦ κρεμάμενον, έλεγεν· Εἰ μή Θεός ύπῆρχε σαρκωθεῖς, ό σύν ήμῖν σταυρωθεῖς, οὐκ άν ό ήλιος</p>		<p>Αλληλούια (γ'). Δόξα σοι ό Θεός (γ'). Κύριε έλέησον (γ'). Δόξα Πατρί...</p> <p>Έσύ ό όποιος κατὰ τήν ενάτῃ ώρα γιά χάρη μας γεύθηκες θάνατο μέ τό σῶμα σου, νέκρωσε τό σαρκικό φρόνημά μας, Χριστέ Θεέ μας, καί σῶσε μας.</p> <p>Στίχ. Άς πλησιάσει ή δέησή μου, Κύριε, κοντά σου, καί σύμφωνα μέ τήν ύπόσχεσή σου δός μου σύνεση.</p> <p>Στίχ. Μακάρι νά φθάσει μπροστά σου, Κύριε, τό αίτημά μου, καί σύμφωνα μέ τήν ύπόσχεσή σου λύτρωσέ με.</p> <p>Και νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Έσύ πού γιά μᾶς γεννήθηκες άπό Παρθένο, καί υπέμεινες Σταύρωση, Αγαθέ, Έσύ που λαφυραγώγησες τό θάνατο μέ θάνατο, καί έδειξες τήν άνάσταση ως Θεός, μήν παραβλέψεις αὐτούς πού έπλασες μέ τό χέρι σου· Δείξε τή φιλανθρωπία σου, έλεημον, δέξου τή Θεοτόκο πού σ' έγέννησε, καί πρεσβεύει γιά μᾶς, καί σῶσε, Σωτήρα μας, λαό άπελπισμένο (έμᾶς).</p> <p>Μή λοιπόν μᾶς παραδώσεις, νά άφανισθοῦμε τελειωτικά, γιά τό άγιο όνομά σου, καί μήν άθετήσεις (μήν άκυρώσεις) τή διαθήκη σου, καί μήν άπομακρύνεις τό έλεός σου άπό μᾶς, γιά χάρη τοῦ ήγαπημένου σου Αβραάμ, καί γιά χάρη τοῦ δούλου σου Ισαάκ, καί τοῦ Ισραήλ (τοῦ Ιακώβ), τοῦ άφοσιωμένου σ' έσένα.</p> <p>Τρισάγιο. (Σελίδα 15-16). Τροπάρια. Βλέποντας ό ληστής τόν άρχηγό τῆς ζωῆς κραμασμένον επάνω σέ Σταυρό έλεγε· Έάν δέν ήταν Θεός πού πήρε σάρκα, αὐτός πού σταυρώθηκε μαζί μας, δέν θά εἶχε</p>
---	--	---

τὰς ἀκτῖνας ἐναπέκρουψεν, οὐδὲ ἡ γῆ σειομένη ἐκυμαίνετο. Ἀλλ' ὁ πάντων ἀνεχόμενος, μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Δόξα...

Ἐν μέσῳ δύο ληστῶν, ζυγὸς δικαιοσύνης εὐρέθη ὁ σταυρὸς σου· τοῦ μὲν καταγομένου εἰς ἄδην, τῷ βάρει τῆς βλασφημίας, τοῦ δὲ κουφιζομένου πταισμάτων, πρὸς γνῶσιν θεολογίας, Χριστέ ὁ Θεός, δόξα σοι.

Καὶ νῦν...

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ σωτῆρα τοῦ κόσμου, ἐν τῷ σταυρῷ θεωροῦσα ἡ τεκοῦσα, ἔλεγε δακρῦουσα. Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν ὑπὲρ πάντων ὑπομένεις, ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Κύριε, ἐλέησον. Μ'. (40άκις).

«Ὅ ἐν παντί καιρῷ...». (Σελίς 146-147).

Εὐχή.

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ μακροθυμήσας ἐπὶ τοῖς ἡμῶν πλημμελήμασι, καὶ ἄχρι τῆς παρούσης ὥρας ἀγαγὼν ἡμᾶς, ἐν ἡ ἐπὶ τοῦ ζωοποιῦ ξύλου κρεμάμενος, τῷ εὐγνώμονι ληστῇ τὴν εἰς τὸν Παράδεισον ὁδοποίησας εἴσοδον, καὶ θανάτῳ τὸν θάνατον ὤλεσας, ἰλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς καὶ ἀναξίοις δούλοις σου. Ἡμάρτομεν γὰρ καὶ ἠνομήσαμεν, καὶ οὐκ ἐσμεν ἄξιοι ἄραι τὰ ὄμματα ἡμῶν, καὶ βλέψαι

ἀποκρούσει τίς ἀκτῖνες τοῦ ὁ ἥλιος, οὔτε ἡ γῆ θά σείονταν ὡς τρικυμισμένη θάλασσα. Ἀλλὰ Ἐσύ πού ἀνέχεσαι ὄλους, θυμήσου με, Κύριε, στή Βασιλείᾳ σου.

Δόξα ...

Ἀνάμεσα σέ δύο ληστές βρέθηκε ὡς ζυγαριά δικαιοσύνης ὁ Σταυρὸς σου· Διότι ὁ ἕνας κατέβαινε στόν ἄδη ἐξ αἰτίας τοῦ βάρους τῆς βλαφημίας, καὶ ὁ ἄλλος ξαλάφρωνε ἀπὸ τὰ πταισμάτα του, ὀδηγούμενος στή γνώση τῆς θεολογίας. Χριστέ Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Καὶ νῦν ...

Τὸν Ἀμνὸ (τό ἀρνί) καὶ Ποιμένα (βοσκό) καὶ Λυτρωτὴ βλέποντας ἡ Ἀμνάς(ἡ προβατίνα) ἐπάνω στό Σταυρὸ ὀλόλυζε (θρηνοῦσε με ἀλαλαγμούς) δακρῦζοντας, καὶ ἐκραύγαζε πικρά· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται δεχόμενος τὴ λύτρωση, τὰ σπλάγχνα μου ὁμως καίγονται βλέποντας τὴ Σταύρωσή σου, τὴν ὁποία ὑπομένεις γιὰ ὄλους ἐσύ ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Κύριε, ἐλέησον (40άκις).

«Ὅ ἐν παντί καιρῷ...». Μ'. (Σελίδα 146-147).

Εὐχή.

Δέσποτα Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, Θεέ μας, Ἐσύ πού ἔδειξες μεγαλοψυχία γιὰ τίς δικές μας ἁμαρτίες, καὶ μᾶς ἔφερες μέχρι τὴν ὥρα αὐτή, κατὰ τὴν ὁποία κραμασμένος ἐπάνω στό ζωοποιὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ, ἀνοιξες στόν εὐγνώμονα ληστή τὴν εἴσοδο στόν παράδεισο, καὶ καταργησες τό θάνατο μέ τόν θάνατόσου, λυπήσου ἐμᾶς τοὺς ταπεινοὺς καὶ ἁμαρτωλοὺς καὶ ἀναξίους δούλους σου. Διότι ἁμαρτήσαμε καὶ ἀνομήσαμε, καὶ δέν εἴμαστε ἄξιοι νά σηκώσουμε τὰ μάτια μας καὶ νά δοῦμε τό ὕψος τοῦ οὐρανοῦ· Διότι

εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, διότι κατελίπομεν τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης σου καὶ ἐπορεύθημεν ἐν τοῖς θελήμασι τῶν καρδιῶν ἡμῶν. Ἄλλ' ἵκετεύομεν τὴν σὴν ἀνείκαστον ἀγαθότητα. Φεῖσαι ἡμῶν, Κύριε, κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου, καὶ σῶσον ἡμᾶς διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ Ἅγιον, ὅτι ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι ἡμῶν. Ἐξελοῦ ἡμᾶς τῆς τοῦ ἀντικειμένου χειρός, καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ἁμαρτήματα, καὶ νέκρωσον τὸ σαρκικὸν ἡμῶν φρόνημα, ἵνα τὸν παλαιὸν ἀποθέμενοι ἄνθρωπον, τὸν νέον ἐνδυσώμεθα, καὶ σοὶ ζήσωμεν τῷ ἡμετέρῳ Δεσπότη καὶ κηδεμόνι. Καὶ οὕτω τοῖς σοῖς ἀκολουθοῦντες προστάγμασιν, εἰς τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσιν καταστήσωμεν, ἔνθα πάντων ἐστὶ τῶν εὐφραϊνομένων ἡ κατοικία. Σὺ γὰρ εἶ ἡ ὄντως ἀληθινὴ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίασις τῶν ἀγαπώντων σε, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ Παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀπόλυσις. (Σελίς 16-17).

Τῆ Μ. Τεσσαρακοστῆ ἡ εὐχή αὕτη παραλείπεται.

Ψάλλονται ὅμως οἱ Μακαρισμοί, μετὰ ἐφθυμίου εἰς ἕκαστον στίχον:

«Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου».

ἐγκαταλείψαμε τὸ δρόμο τῆς δικαιοσύνης σου (τῶν ἀρετῶν σου), καὶ πορευθήκαμε σύμφωνα μὲ τὰ θελήματά μας. Ἀλλὰ ἵκετεύομε τὴ δική σου ἀνυπολόγιστη ἀγαθότητα· λυπήσου μας, Κύριε, σύμφωνα μὲ τὸ πολὺ ἐλέος σου, καὶ σῶσε μας πρὸς χάρις τοῦ ἁγίου ὀνόματός σου, διότι πέρασαν μέσα στή ματαιότητα (χαμένες) οἱ ἡμέρες μας. Βγάλε μας μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀντιπάλου μας (τοῦ διαβόλου), καὶ συγχώρησέ μας τὰ ἁμαρτήματα, καὶ νέκρωσε τὸ σαρκικὸ μας φρόνημα· Ὅστε, ἀφοῦ ἀφήσουμε κατὰ μέρος τὸν παλαιὸ ἄνθρωπο, νὰ ντυθοῦμε τὸ νέο, καὶ νὰ ζήσουμε μαζί μ' ἐσένα, τὸ δικό μας Δεσπότη (Κύριο) καὶ κηδεμόνα. Καὶ ἔτσι, ἀκολουθώντας τὰ δικά σου προστάγματα, νὰ καταλήξουμε στὴν αἰώνια ἀνάπαυση, ὅπου ὑπάρχει ἡ κατοικία ὅλων αὐτῶν πού εὐφραίνονται (κοντά σου). Διότι Ἐσύ εἶσαι ἡ ἀληθινὴ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίαση ὅλων αὐτῶν πού σέ ἀγαποῦν, Χριστέ Θεέ μας· Καὶ σ' ἐσένα ἀναπέμπουμε (προσφέρουμε), τὴ δόξα, μαζί μὲ τὸν Ἀναρχό σου Πατέρα, καὶ τὸ Πανάγιο καὶ Ἀγαθὸ καὶ Ζωοποιό σου Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ἀπόλυση. (Σελίδα 16-17).

Κατὰ τὴ Μεγάλῃ Σαρακοστῆ ἡ εὐχή αὕτη παραλείπεται. Ψάλλονται ὅμως οἱ Μακαρισμοί μὲ ἐπῳδὸ σέ κάθε στίχο:

«Θυμήσου μας, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς στὴ Βασιλεία σου».